

nisterens Side altid have sin Vægt. De tilselede Ændringsforslag til de her omhandlede Paragrapher ere af overordentlig ringe Betydning. Det første er med Hensyn til § 1, hvor man har foreslaaet, at Ordet „Forslag“ i sidste Afsnit skulde forandres til „Betænkning“. Det er naturligvis kun en Redactionsforandring. Det Ord „Bedaagt“ er vistnok meget gammelt i vort Lovsprog, foruden at det i de sidste Aar atter findes i ikke saa Løve; men for retteligt at kunne forstaae det maa det bemærkes, at det involverer Noget, der er overladt til den communale Autonomi, hvor Vedkommende selv tage Beslutninger, der have Retsgyldighed indenfor den snevre Kreds, og at, hvad enten de behøve eller ikke behøve Regeringens Anerkjendelse i det enkelte Tilfælde, Regeringen dog ikke kan gjøre Andet end enten antage eller forkaste. Jeg troer, at det er ikke uvigtigt at fastholde Begrebet muligt correct, og jeg troer, at det er en ønskelig Form, hvorunder Loven kan suppleres, at der gives Leilighed for alle communale Forskjelligheder indenfor deres Berettigelses Kreds til at gjøre sig gjældende, og hvorved vi kunne blive befriede for en stor Deel Detail, hvormed især den ældre Tid har været saa overlæsset. Efter § 1 er det Indenrigsministeren, der skal udfærdige disse Bedagter; men jeg troer, at det er en praktisk rigtig Bemærkning, der er gjort af Udvalget, at, hvis dette skal føre til Maalet, vil det være nødvendigt, at et saadant „Forslag“ ikke gaar ud fra Communalbestyrelsen, men fra Indenrigsministeren selv, og at det kun er Betænkningen, der indhentes fra vedkommende Communalbestyrelse; men i saa Tilfælde vil jo „Forslag“ ikke ret godt kunne benyttes. Til § 13 er der foreslaaet, at enkelte Afsnit skulde udgaae og overflyttes til en paafølgende Paragraph. Det er en aldeles nødvendig Folge af den Omordning, der med Hensyn til denne Paragraph er foregaaet i Folkethinget, og det maa vistnok ogsaa ansees for en Forglemmelse, at et Par Afsnit her ere blevne staaende. Dernæst er der ogsaa foreslaaet til samme Paragraph, at der efter „nærmeste Kjøbstad“ i første Afsnit skulde tilføies i „samme Provinds“. Det kan altsaa ikke være den nærmeste Kjøbstad efter den lige

mathematisk Linie, men den nærmeste i samme Provinds, der skal være Maalestokken for denne Afgift, der skal svares; og jeg skal tillade mig at tilføie, at det tillige skal være den Kjøbstad, hvor i Overgangstiden Kjendelsen for Næringsbevill. vil være at indbetale. Det indsees let, at naar man blot skulde regne efter Cirkelomkredsen af nærmeste Kjøbstad, vilde det efter Landets geographiske Natur blive Tilfældet, at smaa Stumper af Jylland vilde komme ind under fyenste Kjøbstæder, og smaa Stumper af Fyen komme ind under tydske Kjøbstæder, og saa fremdeles. Men dette kan jo aldrig være naturligt; det, som skal hedde „nærmeste Kjøbstad“, maa altsaa absolut ligge i samme Provinds. Det er de eneste Ændringsforslag, der her ere foreslaaede, og jeg skal med Hensyn til dem imødesee Indenrigsministerens Udtalelse.

Indenrigsministeren: Som allerede oplyst, ere jo det første og det sidste Ændringsforslag til dette Afsnit at betragte som Redactionsforandringer. Det har været anerkjendt, at Ordet „Forslag“ i § 1 kun betegner „indhentet Betænkning;“ men dette vil jo træde utvetydigt frem ved den foreslaaede Forandring. Hvad det sidste Forslag til § 13 angaaer, er det en aldeles grundet Bemærkning, at det er overseet ved de Forandringer, der ere foretagne i det andet Thing, at de to omhandlede Afsnit burde have været flyttede med. Med Hensyn til det første Forslag til § 13, at der skal tilføies efter „nærmeste Kjøbstad“ i samme Provinds, antager jeg, at „Provinds“ her er taget i sin gamle Lovsprogsbetydning, og det kan vel være, at man derved vil fjerne nogle praktiske Ulemper, som ellers kunde være indtrufne. Hvad de Øttringer angaaer, der findes i Betænkningen med Hensyn til de enkelte Paragraphers Fortolkning, skjønner jeg ikke rettere, end at de have deres Hjemmel i en klar og nøiagtig Opfattelse af Lovforslaget i det Hele; der er dog en enkelt Bemærkning, som forekommer mig at være mindre vel grundet, idet det nemlig siges, at Udvalget forstaaer § 6 saaledes, at der ved den der omhandlede Kjendelse ikke blot forstaaes den Afgift til Kommunen, som skal erlægges efter §§ 12 og 13, men tillige den Afgift til Statskassen, der betales